

G. Teodorescu-Rileanu

Seriu - Seriu
1902 n. 118
Săptăm. 27

**Nu se împru-
muntă acasă**

SEZĂTOAREA

Revistă pentru literatură și tradițiuni populare

DIRECTOR: ARTUR GOROVEI

Membri fondatori: **N. Vasiliu**, învățator, Crucea-Broșteni; **C. Pavilescu**,
inv. Mădeiu; **T. Daniilescu**, inv. Fărcaș; **M. Lupescu**, inv. Broșteni.

ANUL I.

1 Martie 1892

No. 1.

Fără îndoială, avem una din cele mai frumoase literaturî populare și cu toate acestea, până acuma, nici o revistă specială.

Folkloriștii noștri, dacă nu sînt destul de cuprinși ca să-și publice colecțiunile și studiile lor în volum, sînt nevoiți a le răsleți prin felurite reviste și foî periodice, foarte a-nevoios de găsit pentru cercetător.

Dînd la iveală această revistă, menită numai și numai pentru literatura populară, credem că îndeplinim așteptarea multora și că vom aduce un folos, orî cit de mic ar fi, folklorului romin.

Revista noastră, deschisă tuturor fără nici o deosebire, și-a asigurat colaborarea a multor persoane destoinice în ale poporului, atit din România liberă cit și din părțile ei subjugate, așa că în ea se va oglindi toată cugetarea și istețimea minții neamului nostru.

Mai toate-dacă nu toate-colecțiunile de literatură populară publicate până acuma, păcătuesc prin acea că culegătorii, orî și-au îngăduit să prefacă, ceea ce au cules, după simțul lor estetic, simț care de multe orî îi dă de zmin-teală, orî, ceea ce-î mai rău, nu au cules de-adreptul din gura poporului, ci au auzit d

pe la Iași, bună-oară din

BIBLIOTECA

DOCUMENTARA

ORAȘUL PIATRA NEAMȚ

4092 / 12.955

tre cari cei mai mulți fiind țigani, schimonosesc tot ce le vine în auz.

Noi ne vom da sîrguința să luăm totul de la izvor. Cea mai mare parte din colaboratori fiind învățatori sătești, avem o chizășie pentru curăția materialului nostru.

Și acuma, cînd am spus ținta ce urmărim, avem dreptul să tragem nădejdea că năzuința noastră va fi luată în bine și va avea sprijinul tuturor.

DIRECȚIUNEA

APEL CĂTRĂ ÎNVĂȚĂTORI

Ne am unit mai mulți tovarăși. spre a scoate o revistă în care să dăm la iveală produsele literare ale poporului român.

Asemenea reviste în alte țări există de mult; la noi, însă, nimeni nu s-a gândit la așa ceva.

Colecțiunile diferiților culegători nu sînt de cît, așa putea zice cu siguranță, niște mici fragmente din marea carte a literaturii poporului, dacă ni-am închipui toată literatura și știința poporană strînsă la un loc.

Am voi ca revista noastră „Șezătoarea” pe care o hotărîm cu nume țărănesc și pe care n-o scoatem în scop de câștig, să cuprindă literatura poporului din toate unghiurile țării, și chiar din toate locurile locuite de romîni, de va fi cu putință.

Am voi ca revista noastră să fie copie credincioasă a științei și a literaturii poporului; am voi ca în jurul ei să grupăm pe toți dascălii rurali, singurii cari sînt în contact direct cu poporul și singurii cari cunosc și ar putea culege: cîntece, povești, ghicitori, credințe, tradiții, știință populară, medicina de la babe zise și doftoroarele satelor, superstiții, descîntece, ș. a., cari variază după localități.

Cătră voi, frați învățători, cari de și aveți destule sarcini de îndeplinit, totuși veți găsi timp să culegeți drăguțele produse literare ale poporului, îndreptez un viū și călduros apel, rugându-vă a ne da mână de ajutor în întreprinderea noastră și a ne trimete materie de publicat, înștiințându-vă că sic-căruia din Domnia-Voastră îi sînt deschise coloanele revistei „Şezătoarea” spre a publica ori-ce produs literar din popor.

Publicînd produsele literare ale poporului, copiem știința lui; cercm deci ca ori-ce cîntec, poveste, gîcitoare etc. să fie culeasă întocmai cum o știe poporul.

Mari servicii am aduce învățașilor cu munca noastră și mult bine generațiilor viitoare, cari nu vor mai avea fericirea de a putea culege ceea ce noi găsim astăzi, căci produsele literare poporane se pierd, după cum și geniul lui Eminescu ne previne în „Doina”:

.
„Toate cînteccele pier.”

.
Cît ne privește pe noi, iști cari ne încercăm a scoate o asemenea revistă, siguri să fiți, iubîșilor frați, că nimic nu vom cruța spre a ne ajunge la țintă.

La lucru și să probăm că ne pricepem și la alte trebi ca și în școală !

M. LUPESCU

Învățător, Broșteni (Suceava).

MOȘNEAGUL DE AUR

(Poveste)

A fost un împărat ; el umbla în tot deauna la vînat. Intr-una din zile a vînat un moșneag de aur. L-a adus acasă și l-a închis într-o odaie. În odaia de alături se ședea

și un băiat al împăratului, care numai pe dînsul îl avea.

După ce a închis pe moșneag în odaie, a pus să facă pregătiri. A făcut bucate, a adus lăutari, și el a plecat să poftască la dînsul pe toți prietenii săi, ca să le dea o petrecere și să vadă și ei ce lucru scump a vînat el. Băiatul seu, se tot juca cu o sulită în odaia sa, și fiind că odaia sa era despărțită numai prin părete de odaia unde era închis moșneagul, a scapat sulita pe fereastră în odaia moșneagului. Băiatul a început a se ruga la moșneag ca să-i dea sulita ; dar moșneagul i-a zis că, dacă i-a da drumul din odaie, el îi dă sulita. Băiatul, numai de cît s-a dus și a dat drumul moșneagului ; însă moșneagul cînd a a eșit din odaie, a pus peccetca sa pe călcăiul băiatului, i-a dat sulita și el s'a dus în treaba lui.

Cînd vine împăratul cu o mulțime de împărați și de boeri, iea moșneagu de unde nu-i. Incepe să bată slugile și să le întrebe că cine a dat drumu moșneagului ? Dar băiatul răspunde : nu mai bate, tată, slugile, că eu i-am dat drumul. Impăratul atunci s-a sfătuit cu ceilalți împărați și boeri, că ce să-i facă băiatului ? Să-l omoare, fiind-că l-a dat de o așa mare rușine. Dar un boer mai bătrîn zise : »Nu-l omorî, ci dă-i bani de cheltuială și haine de preme-neală și trăsura de porneala, și să se ducă să-ți aducă moșneagul de unde va ști».

Impăratul i-a dat două stamboale de galbeni și i-a înhămat la o trasura doi cai, i-a dat un țigan vizitiu și l-a trimis să-i aducă moșneagul.

Atunci băiatul a plecat. A mers, a mers..... și a ajuns într-o pădure mare. De la un loc, țiganul a pus gînd să omoare pe băiat.

Un cal de la trăsura era năsdraivan și-i spunea băiatului : »A pus gînd, să te omoare, țiganul, dar tu făgădu-ește-i că-i dai o stamboală de galbeni«.

— Măi țigane, știi ce-am gîndit eu ? Să-ți dau și ție o

stamboală de galbeni.

— Ce-ai gândit, ai gândit bine, cucoane.

De aici pleacă înainte prin pădurea întunecoasă.

Maî merge ce maî merge şi iar pune în gând Țiganul să omoare pe băiat ; dar calul iar îi spune: »Maî dă-i şi ceea stamboală de galbeni, că Țiganul iar a pus în gând să te omoare«.

Atunci băiatul zice iar :

—Măi Țigane, ştii ce am gândit eu ? Să-ți dau şi cealaltă stamboală de galbeni.

—Vizitiul îi răspunde : Ce ai gândit, ai gândit bine cucoane.

Şi mergînd maî departe prin pădurea cea deasă şi întunecoasă, Țiganul ear își pune în gând să-l omoare; dar calul îi spune: »A gândit Țiganul să te omoare, dă-i trăsura cu caii«.

Băiatul iar zise cătră Țigan:

—Măi Țigane, ştii ce-am gândit eu ? Să-ți dau trasura cu caii.

—Ce-ai gândit, ai gândit bine, cucoane.

Maî merge înainte; pădurea nu se maî găteşte, de ce merge, de ce maî tare se îndeseşte. Țiganul iar pune gând să-l omoare.

Calul iar îi spune băiatului. Băiatul ne maî avînd acum ce să-i maî dee, îi zice :

—Măi Țigane, na-ți straiiele mele şi fii tu boer în locul meu şi eu să mă fac vizitiu în locul tău.

—Ce-ai gândit, ai gândit bine, cucoane.

Se îmbracă Țiganul bine cu straiiele băiatului. se face boer şi băiatul se îmbracă cu ale Țiganului, şi se face vizitiu. După aceea mergînd maî înainte, ies din pădure şi ajung la un oraş.

Acolo trage în gazdă la un boer mare.

Țiganul se duce sus la boer, vizitiul rămîne la cai. A

doua zi era duminică. Boerul de gazdă avea obiceiul ca în toată duminica mai înainte de a se duce la biserică să dea câte un galben la toate slugile. Boerul dădea și musafirului doi galbeni : unul pentru dînsul și altul pentru vizitiu, zicîndu-i că așa dă el în toată Duminica mai înainte de a se duce la biserică.

Țiganul iea galbenii și-i pune în buzunar, și apucă pe vizitiu la bătaie. Vizitiul începe a se vaita. Boerul de gazdă, auzind, iese afară și-l întreabă, că de ce bate vizitiul? El răspunde: »Am vrut să-i dau galbenul care mi l-ai dat să i-l dau și el mi-a zis : »Ei ! mie nu-mi trebuie galbenul boerului că eu dacă oi vrea, îi aduc o vacă de aur cu vițelul de aur«. Atunci boerul i-a poruncit să se ducă să-i aducă, că dacă nu, îl taie.

Băiatul a plecat atunci supărat pe drum înainte, și dînd într-o pădure, acolo se-ntâlnește cu moșneagul cel de aur pe care-l liberase el.

—Unde te duci băete, așa de trist și supărat, îl întreabă moșneagul?

—Mă duc că mă bate un talhar de țigan de geaba; zice ca să-i aduc o vacă cu vițelul de aur.

Moșneagul atunci îi zice : »Mai băete ia să vedem n-ai tu vr-un semn la picior? Caută băetul, îl vede cu pecetea la picior și îi zice: »tu ești acela care mi-ai dat drumu mie Aide să-ți dau eu o vacă de aur cu vițelul de aur, de care ți-a plăcea«.

Merge băiatul și iea vaca și o duce la boer.

Dar moșneagul avînd trei fete, cea mai mare fată îi face băiatului și un rînd de strac, și se-mbracă și pleacă cu vaca la boer.

Boerul îl întreabă: »Da de unde ai adus tu, măi băete, vaca asta«?

—De unde mi-a dat-o Dumnezeu, răspunde băiatul.

În a doua Duminică, boerul de gazdă ear pleacă la bi-

serică, și mai înainte de a pleca dă la fie-care, după obiceiul lui, cîte un galben, și dă și musafirului doi, ca să ducă și vizitiului unul. El pune banii în buzunar și apucă la bataie pe vizitiu.

Vizitiul începe a se vaita; iar boerul de gazdă iese afară și-l întreabă: »Ce-ți bați vizitiul, cucoane«?

—Cum să nu-l bat, dacă a zis că nu-i trebuie galbenu D-tale, că el ți-a aduce o păreche de boi de aur. Atunci boerul îi poruncește ca să-i aducă o păreche de boi de aur, de unde va ști.

Băiatul pleacă supărat și se întâlnește iar cu moșneagul de aur.

—Ce cauți băete? ce ești așa de supărat? îl întreabă moșneagul.

—D-apoi cum n-oiu fi supărat, dacă mă bate un tâlhar de țigan de geaba; zice ca să-i aduc o păreche de boi de aur, că altfel mă taie.

—Nu fi supărat, băete, aide că-ți dau eu o păreche de boi, care ți-a plăcea.

Fata moșneagului, cea mijlocie, îi mai făcu băiatului un rînd de straiie, toate cusute cu fir.

Băiatul se îmbracă cu straele, iea boii de aur și vine la boer. Boerul cînd îl vede, îl întreabă: »De unde ai adus, băiete, boii ăștia? cine ți i-a dat?»

—Dumnezeu mi i-a dat, răspunse băiatul.

Dar țiganul a rămas pe gînduri, cînd a văzut pe băiat așa de îmbracat și c-a adus și boii de aur.

A treia Duminică, boerul de gazdă mai dă iar doi galbeni musafirului, ca să dea și vizitiului unu. El pune galbenii iar în buzunar și se duce la vizitiu și-l iea la bataie. Vizitiul începe a se văita. Boerul iese afară și întreaba: Ce bați cucoane vizitiul?

—Cum nu l-oiu bate, dacă nu primește galbenul D-tale; zice că el ți-a aduce un cal de aur și cu șaua de aur.

Boerul de gazdă îi poruncește, numai de cât, ca să-i aducă un cal de aur cu șaua de aur, c-apoi altmintrelea îl va tăia.

Băiatul iar pleacă trist, și ajunge iar la locul acela, ca să se întâlnească cu moșneagul. Moșneagul iar îl întreabă: »Ce ești așa de trist băete? Ce cauți?»

— Cum să nu fiu trist, dacă mă bate țiganul; zice ca să-i aduc un cal de aur cu șaua de aur.

—Aide, băete, să-ți dau din herghelia mea un cal de aur cu șaua de aur, zise moșneagul.

Îi dă calul; și fata cea mai mică îi coase un rînd de straie numai cu petre scumpe bătute. Băiatul se îmbracă cu straietele, încalecă pe cal și vine la boer. Cînd a intrat pe poartă, țiganul a rămas încremenit; iar boerul nu mai îndrăznea să vorbească cu dînsul de frumuseța lui.

—Iată că v-am adus și un cal de aur, zise băiatul, și povestește boerului despre întîmplările lui cu țiganul.

Auzind boerul, puse slugile de prinse pe țigan; puse un cazan cu lapte să fearbă pe foc și cînd clocotea, a turnat pe țigan în cazan. Boerul atunci și-a dat fata după băiatul cel de împărat. Băiatul s'a dus la tata-seu cu vacă de aur, boi de aur și cal de aur și cu mireasa lui. Tată-seu, cînd l-a văzut, a făcut și mai mare petrecere și s-a înveselit mult timp.

Coleasă de R. MARINESCU

C Î N T E C E

1 Frunzoara tref migdale,
colo-n jos puică pe vale
este o casă mindră mare
cu ușa de cătră vale
cu ferești de cătră soare

merg fetele-n șezătoare.
Toate ben, se libovesc;
numai fica gazdei,
nici nu bea, nici nu minin-ă,
numai umblă și se primblă,

de la ușă până la masă,
c-o naframă de matasă,
c-un firuț de aur trasă.
—Da eu, cum nu m-oiu primbla
că la mine a venit,
fecioraș de împărat,
și tu tată, nu m-ai dat.
—Draga tatei, fica tatei,
la cinstita-mpărăție,
trebne multă avuție;
la trei cunuăței,
trebue trei cai gătaței;
la cinstitu împărat,
trebue un cal frumos gatat
tot cu aur suflat;
la cinstita-mpărăteasă,
trebue rochiî de matasă,
c-un firuț de aur trasă.

* * *

2 Frunzașoara bobovnic
de geabă mă țin voinic,
dacă n-am arme să-ncing,
și cal bun să-l incalic.
Din Siret și până-n Piatră
este-o cale depărtată;
în târgul Focșanilor
șatrele țiganilor,
potcovala cailor.
La o șatră mai din coace,
badea calu-și potcovea,
puica ședea și-l privea,
de lacrămî abea-l zărea.
Bade unde te gătești
de murgul ți-l potcovești,
cu potcoave de argint,
ca să ție la fugit;
caele de sîrmă groasă,
să ție la piatră deasă?
Taci puică nu mă-ntreba:

dă-mi mai bine colanul tău
să m-arnuic pe murgul meu.
Puica, colanul și-a dat
el pe murg s-a aruncat,
ziua buvă și-a luat:
—Rămăi, puică sănătoasă,
ca o garofă frumoasă,
ca o pară germănoasă.
—Du-te bade sănătos
ca un trandafir frumos,
ca un măr putregăios.
ce pică jos și putrezește,
nimăruî nu trebnește.
Du-te, bade, fătul meu
să te-ajungă dorul meu,
unde o fi glodul mai rău;
să te-ajuguă jalea mea
unde a fi calea mai grea;
mina stingă să ți-o frîngă;
mina dreaptă, să-ți scinteaască
limba-n gură să-ți muțască;
să duci friul cu dinții,
sa mîi calul ca muții,
să te vadă părinții;
să-ți aduci bădiț-aminte
că-î blăstăm de oare-unde;
nu-î blăstăm de la măicuță
că-î blăstăm de la drăguță,
Bade, bade fătul meu
să te-aducă D-zeu,
să vii iar în satul meu;
să imbli prin sat,
după căpătat.
Să te-aducă Dumnezeu
să vii și la bordeinl meu,
să-te milnesc și eu:
cu cărmoaja cea uscată
pe cea poliță-aruncată;
cu rufa cea lepădată

de cînd era moașa fată ;
c-o păreche de cioareci răi

Crucea (Broșteni)

de cînd era moșu holteiș.

Adunate de N. VASILIU

3 Frunză verde stejărel
ici în vale-n cîrîtel
s-a ivit un voinicel,
nalt la stat și subțirel.
cu meșină, cu cojocel.
cu cușmă creață de miel.
Mă duc mamă după el.
că-î voinic și tinereț,
par-că-î tras printr-un inel
Fețișoara lui spuma laptelui,
ochișorii lui mura cîmpului,
sprincenele lui pana corbului,
mustecioara lui spicul grînelui.

—Draga mamei nu te duce,
după tine mult oiș plînge;
nu-î ficior de merean,
nu-î trăi cu el nici un an;
da-î ficior de ardevan
peste o sută-î căpitan,
și te-a duce prin pustii,
unde nu-s fete, nici copii.

—Mă duc mamă, după el
că-î frumos și tinereț
Maicuță de nu mă-î da,
pe fereastă m-oiș fara,
la lună m-oiș cunoua,
și la soare m-oiș judeca
sub un brad m-a îngropa
și n-oiș veni la casa ta.

—Draga mamei nu te duce,
că nu-î vedea părinți și rude,
ci numai munți verzi și cu flori
de dorul nostru ai să mori.

—Frunză verde și-o lălea.
amărită-î vieța mea,

amărită-î de necaz,
n-am inimă să fac haz.
Aleanul ce-l am în mine
nu poate să-l știe nime,
numai unul Dumnezeu
știe aleanul meu.

—Spune maiculiță, spune,
Ce rea boală te răpune ?

—Nu mă răpune nici un rău,
ci mă răpune dorul tău,
jalea și aleanul meu
ce-l trag pentru tine eu.

4 Frunză verde cimbrisor
bate murgul din picior,
să mă duc unde mi-î dor,
să trec Oltu în tirgușor,
să beau vin de-un leușor,
rachiu spirt de-un pușor.
Hai murgule în pas mai tare
s-ajungem în sat cu soare;
hai murgule în pas lupește,
că mi-a dat puica nădejde ;
hai murgule, murguleț,
nu-ți mai face părul creț.
Trage murgu la grăunțe
și voinicu la puicuță.
Trage murgu la salaș
și voinicu unde-o mas.
Hai murgule-n pas mai tare
s-ajung la puica cu soare.

5 Frunză verde peliniță

șede puiul la porțiță
cere apă și guriță.
Apușoară că i-oii da,
dar guriță n-oii mai vra,
că mă tem că m-a mușca,
și rana nu s-a usca.
De mușcatura-nveninată
nu găsec doftori îndată,
numai puiul cu durere
îmi dă leac și-mi dă putere.

Călinești (Botoșani)

—En sînt puiul cel dorit,
care-azara n-am venit,
ș-am venit în astă sară
pîn-la a ta cășășoară ;
te-am găsit făcînd sprincene
de m-ai amărit far- de vreme.
De n-ar fi ochi, n-ar fi sprincene
n-ar mai fi pacate grele.
Ochii și sprincenele
fac toate pricinele.

Adunate de GR. GHEORGHIU

6 Frunză verde și-o alună
trece voinicul pe lună
și codrul voios răsună ;
trece hoțul hăulind
din frunziș mereu pocnind.
— Măi voinice, voinicele
ia-ți tăișul de plăsele,
căci se primblă prin potici
trei desagi de iermelici
și de galbeni trei mertici,
iară-n urmă-le călare
vine-o mîndră fată mare
gătită spre măritare.
Ea-î mireasa unui crai
ce se plimbă cu alai
peste munte, peste plai.
Iar copila-î amărită
c-o să fie despărțită
de Moldova mult iubită.
Îi veni-n gîndurile sale
să se roage amar cu jale
ca să iasă-un smeu în cale.
Frunză verde de brad mică
iese hoțul din potică

Mădeji (Suceava)

singur, vesel, făr-de frică
s'apoi zice: »Cale bună ;
unde mergeți împreună,
dragii mei, noaptea pe lună?
de cît la curtea crăiască
mai bine lumea hoțască
lingă-o inimă frățască.

*Așca-i
propriet*

7 Frunză verde liliac
așa mi-î bărbatul drag
de-î aștern pe pat un sac
și-î pui un petrol sub cap
și tot zice că nu-î plac;
nuș-ce focu să-î mai fac.
Dacă-î din semînța rea
nu-î mai place slujba mea.
Da ibovnicul săleacu
î aștern un țol de lînă
și sub cap î pui perină,
pe perină-î pui o mînă,
și-l învîrt cum mi-ndămină
dacă-î din semînța bună
el nu mai cată pricină.

Adunate de C. PAVELESCU

8 Foaie-verde lemn de scaiu
 cată maică cui mă dai,
 nu cata argintului
 și mă da uritului,
 că argintu șede-n ladă
 și uritu jos pe vatră,
 și eu șed tot pe cuptor
 și caut ca să mor.

Uritul vine la mine
 și îmi tot spune cu bine:
 hai puicuță și te schimbă
 și te cată în oglindă,
 și haidem la crișmă-n sat
 să șezi cu oameni la sfat.
 Eu cu oameni oiū vorbi,
 dar cu tine n-oiū grăi.

9 Foaie verde trei castane
 sui-mă măi puiū calare
 că nu mai pot de picioare.
 Te-aș sui, puicuță hăi,
 dar mi-i murgu dintr'o joi
 și nu duce cite doi.
 Ba duce puiule bine
 dar ți-i rușine cu mine;
 de ți-i rușine cu mine,
 fă-mă brîu pe lîngă tine
 de ți-i rușine cu brîu,
 fă-mă lumină de său
 și mă pune-n sînul tău;
 de-i vide că mă topesc

Farcaș (Suceava)

cată să mă răcoresc.
 De ți-i rușine ș-așa
 fă-mă floare de vizie
 și mă pune-n pălărie;
 pălăriea cu zgărđiți,
 cu puiul sintem sfădiți,
 cine-ar vrea ca să ne npace
 mare pomana ș-ar face.

10 Frunzișoară papagală
 la Focșani între hotară
 este un nuc cu frunza rară,
 unde vin cucii din țară
 și cîntă de se omoară.
 Sus la vîrful nucului
 cînt-un puiū de-a cucului,
 ear mai jos la rădăcină
 cînt-o păserea străină.
 Pe de partea cea mai bună
 păsările se adună
 numai eu o păserea
 avui partea cea mai rea;
 făcui cuibu lîngă drum,
 într-o crenguță de-alun,
 cîți drumeti pe drum trecea
 toți în cuibu meu zvîrlea
 și din gură-așa zicea:
 »Păserică, păserea
 mută-ți cuibu de-acolea
 că-oiū veni -ntr-o sară bat
 ți-i găsi cuibu stricat«.

Adunate de T. DANILESCU

11 Frunzu verde bubușliu
 pe malul pîrăului,
 paște murgu Iorgului.
 Murgu paște-nechează,

Iorgu doarme și visază.
 Ce folos de visul lui,
 dacă nu-i și nu-i și nu-i
 ca omul la locul lui.

Tae lunca de divale
și răchita din carare,
ca să se deschidă cale
să treacă Iorgu calare,
cu cămeșă mîndră floare,
spalată de fată mare,
cu sopon de trei parale,
uscată la țitișoară,
cu foc de Ia inimioară.

—Iorgule cu calul breaz
treci la mine peste iaz.
Sui pe cal și treci la mine,
să-ți dau pîne și masline
și rachiu de tescovine.
-De te-aș mai duce prin moră
nu mai e cum a fost eară.

12 Frunzu verde fir de linte,
măi bărbate-am prins la minte,
ia cănipa și mi-o vinde,
și mi-o vinde fără de preț,
că eu luna nu lucrez;
marți e zi de sărbătoare,
atunci capul că te doare ;
mercuri e de fată mare,
joia pentru dobitoace,
vinerea că nu se toarce,
sîmbătă de amează-n jos
mă lau și mă spăl frumos.
Duminică dimineată
mă pornesc la iarmaroc,
cu barbatu de dirlog,
de mi-o da un leu și opt
l-oiu da cu curmeiu cu tot;

Dolhasca (Suceava)

iar de nu mi s-a plăti,
într-o gîrlă l-oiu zvîrli,
cu dînsu n-oiu mai veni.

13 Sus în naltul ceriului,
jos la umbra teiului,
la fîntîna grecului,
este-un pat rotat de brad,
și cu stîlpîi că-s de fag.
Dar pe pat ce-î așternut ?
Iarbă verde de pe Prut.
Dar pe pat cine-î culcat ?
Vasilică mort de bat.
Dar sub capu-i ce i-a pus ?
Perinuță de hurmuz.

Dar la capu-i cine șede ?
Mărioara păun verde,
cu basmaua umbră-î face
cu mînica vîntu-î trage.
—Măi Vasile, Vasilică,
orî te scoală, orî tu morî,
că mie-mî vin pețitorî.

—Eu atuncea m-oiu scula,
cînd de acestea tu mi-î da:
mure coapte-n postu mare,
gheață rece-n miez de vară,
și caș dulce-n miez de iarnă.

—Orî te-î scula tu, orî ba,
eu de-acelea nu ț-oiu da.

—Tu proastă nebună hăi,
murile ț-i-s ochii tăi,
și cașul ț-i-î fața ta,
iar gheața ț-i-î inima,
tu te temi că te-oiu lăsa.

Culese de T. C. IONESCU

14 Ş'apoi frunza trei văzdoage
 la crîşmuţa-ntre priloage
 țin orînda trei jidauce,
 rachiū bun de trei soroace
 și vinuț de trei priloage
 cine bea copii nu face.
 Ci știut ¹⁾ și mama mea
 că m-ar face singurea
 se ducea și ea de bea
 de copii nu mai făcea;
 c-am fost una la părinți
 ca și luna printre sfinți,
 fără frați, fără surori
 ca și luna printre nori,
 fără frați, făr surorele
 ca și luna printre stele.
 Părinți-mi, puțină avere,
 mă țineau de-o mîngiere;
 ș-a venit un blastamat
 și capul mi l-a legat
 ca pe-un dobitoc la gard
 și s-a dus și m-a lasat.

15 Ş'apoi frunză și un pelin
 aferim, bade, aferim;
 nu-ș-ce ²⁾ fel de aferim
 tot la luna ne-ntîlnim
 ș-atuncea ne pontuim. ³⁾
 Da de-avem să ne iubim
 dă mîna să ne tîlnim;
 da de-avem să ne lăsăm,
 dă mîna să ne iertăm.
 Tu te duci, bădiță, duci,
 tu te duci la București,
 mă rog să nu zăbăvești.
 Tu de nu-î veni o lună,

1). Să fi știut.

2). Nu știu ce.

mi-î găsi pe cîmp nebună;
 și de nu-î veni o vară,
 mi-î găsi uscată coarnă;
 și de nu-î veni vr-un an,
 mi-î găsi moartă-n divan
 cu mîna-ntinsă la tine
 ca să vadă orî și cine
 c-am trăit odată bine.
 Să calci piatra cu stîngul
 ș'apoi țarna cu dreptul,
 și să dai țarna-ntr-o parte
 să iasă oasele toate
 să vezi dragostea ce poate.

16 Am pus șaua pe doi cai
 și m-am suit sus la raiū
 da-acolo cînd am intrat
 ce-am văzut m-am bucurat:
 trupuri albe soponite
 de păcate izbăvite.
 Ş-am pus șaua pe-un cucoș
 ș-am făcut la iad în jos;
 da la iad ce am mai văzut!
 trupuri negre și cernite
 de popă nespovedite
 de păcat neizbăvite.
 M-am suit într-o zăbrea ⁴⁾
 ș-am văzut și mîndra mea
 zece draci pe ia ședea,
 toți în bice că-î plesnea
 sîngele din ia sărea
 și-n pahar o sprijinea
 da barbatului de bea
 că n-a fost stăpin pe ea.
 Ş-acolo ce-am mai văzut!
 Cîrșcă iadul și ne cheamă

3). A se pontui, a se înșăpa cu vorba.

4). Un copac.

să merem să ne dăm samă.
 Tacî iadule nu cîrşca,
 noi sama atunci ne-om da
 la lumea de-a doilea
 or prinde a ne judeca;
 nu ne-or judeca pe unt,
 numa pe cum am făcut;
 nu ne-or judeca pe dat,
 ci ne-or judeca pe fapt.

că le-aş trimite pe omăt-
 omătul le-a digera,
 puiul meu nu le-a lua.
 Şi le-aş trimite pe brumă-
 ş-apoi brumă le a îngheţa.
 Le-aş trimite pe soare -
 soarele cam prea ferbinte
 şi le-a duce veştejite.
 Da le-oiu trimite pe lună-
 că luna-i mai răcoroasă
 şi le-a duce mai frumoasă
 pin la puiuţul acasă.
 Când a fi vremeţa bună
 le-a purta puiu-n cunună;
 cînd a fi vremeţa ră,
 le-a purta puiu-n cură
 să-i treacă de jalea mea.

17 Frunzişoară de doi nuci
 să te duci, bădiţă, duci
 să te duci la Bucureşti.
 Eu culeg la florî domneşti;
 da iară el mî-a poroncit,
 garofele să le trimit,
 că şi eu i-am poroncit;

Neagra-Şarului [Suceava]

Adunate de S. MIHĂILESCU

Medicină Populară

Boalele principale cunoscute de popor şi chipul cum le lecnesc babele

I. DE DIOCHIU

Cînd cine-va e bolnav de diochiu, îl doare capul cum-
 p'it, e năuc de cap, îi huesc în una urechile, nu poate
 mînca, are vărsături şi o slăbie în tot trupul.

Boala provine din multe cauze, dar mai ales din privi-
 rea a celor *întorşi de la ţiţă* ¹⁾. Se dioache copîii frumoşi,
 cărora mamele le fac *benchi* ²⁾ în frunte, vacile graşe min-

1). Intors de la ţiţă e acela care, fiind întărcat o dată, mamică-sa fi dă a doua
 oară ţiţă peste 3 sau 4 zile, cînd să îmbolnăveşte.

2). Benchiu e o pată neagră, făcută în fruntea copiilor mici, cu cerneală ori fu-
 ningine; ea să nu fie deorheţi de cei ce l-ar vedeau.

dre și pulpoase, cărora li se leagă la coadă o cordea roșie spre a fi ferite de diochiu, caii frumoși, viteii grași etc.

De diochiu se tămăduiește bolnavul (fie el om sau animal) prin descîntice de diochiu.

Cei bolnavi de diochiu se lecuiesc ast-fel :

Să ia apă neîncepută, se stînge în ea 3 grămăgioare de cîte 3 cărbuni aprinși, și apoi să descîntă în vas cu un cuțit.

Dacă în timpul descîntecului, baba cascade și cărbunii cad la fundul vasului, netăgăduit bolnavul fu deochiat. Cu apa descîntată bolnavul se spală pe la ochi, pe frunte, pe gît, pe piept etc. și după ce a băut din ea de 3 ori, restul se zvîrle ori pe un cîne, ori pe un par, lăsîndu-se vasul în care s'a descîntat în el pînă a doua zi.

Unele descîntătoare toarnă din apa descîntată și la țîțina ușei.

II. CEL PERIT

Ori-cine are cel perit; omul se naște cu el. E de ajuns să-l zădărești cu mîncări iuți, prea sarate, cu acrituri, etc. și el iese. Ardeiul roș, mic și iute, se pare în popor a fi pricina cea mai mare a iscărei celui perit; crapul vechiu și sarat încă îl stîrnește.

Cel perit se arată mai ales la nas; el se tămăduiește cu greu. Zama de măr dulce, de sovîr și cimbrisor de cîmp e bună cînd boala e ușoară. Descîntece de cel perit de și sînt, babele nu prea spun, temîndu-se a nu-și perde leacul.

Bolnavilor de cel perit, cînd boala e grea, li se dă salce, ba une-ori chiar *sumuri*. Fumatul tutunului, care se întinde tot mai tare în popor, așa că-l fumează, nu numai bărbații și femeile, ci și copiii, se crede a fi un leac foarte nimerit pentru cel perit; unia se spală chiar cu zamă de tutun fert la bubele de pe nas.

Cel perit se face și în gît și atunci cei bolnavi sunt răgușiți. Unora cel perit li strică nasul.

III. CĂȚĂI DE TURBA

Cățaii de turbă se iscă la cei ce-î doare capul groaznic și îndelungat; ei își iaū naștere cînd minînci ce-va ce ți s'a dat pe fereastă. Cățaii de turbă se fac pe dosul limbei. Babele îi frig cu un ac înfierbîntat în lumînare. Ele zic dese ori, că dacă bolnavul nu aleargă la timp la ele, cățaii a-veaū să sboare în cap și omul să turbe. Cățaii de turbă aū forma unor beșicuți și-s une-ori mai mari, alte ori mai mici, după vechimea boalei.

Descîntice pentru cățai de turbă n-am putut afla.

(Va urma)

M. LUPESCU

Superstiții

- 1). Cînd mămăliga se uită nesarată, e a bine.
- 2). Cînd arde scrumul pe fundul ceaunului, are să vremuiască.
- 3). Cînd sar scînteii din foc pîrîind, aū să-ți vină oaspeți.
- 4). Cînd în fața ți se lasă paingăni mici, îți vine o rudă.
- 5). Cînd găina cîntă cucoșește, nu-î a bine.
- 6). Cînd găina face ouă părăsite, nu merge bine în gospodărie.
- 7). Cînd cucoșul cîntă în prag, aū să-ți vie musafiri.
- 8). Mîță ori motan negru, cucoș negru și cînele negru aduc bine la casă.
- 9). Cînd rămîne mămăliga lipită pe ceaun, să n-o minînci că-î napaste.
- 10). Cînd se răstoarnă zestrea fetelor mari, sămneste că aū să se mărite.
- 11). Cînd pocnește în casă nu-î a bine.

12). Când cad fetele pe neștiute în ziua de Bobotează, sămnn este că se vor mărita.

13). Când îți iese cu cofa plină înainte, îți merge bine ; când îți iese cu cofa goală, îți va merge rău.

14). Cu popă și cu iepure cine să întâlnește la drum, bine nu-i merge ; de te întâlnești cu popă zvârle în urma lui pae ori fin, c-atunci nu-ți va merge rău. De te întâlnești la drum cu țigani ori jidani, îți va merge bine.

15). Cine la Bobotează își vîră pușca în apă, la ea când va merge la vînătoare va trage mult vînat.

16). Când vaca fată numai bouți, e semn de noroc în gospodărie.

17). În an mare nu e bine să te însori.

18). Când pe lună o mîncă vîrcolacii, va fi războiu ori răzmiriță.

19). Când face cine-va casă, dacă voește să știe de va fi locul acela cu noroc ori nu, să pue sara acolo o oală nouă plină cu apă neîncepută ¹⁾ și dacă dimineață oala va fi prelinsă ²⁾ e sămnn bun și acolo să-și clădească casă, iar de-o va găsi goală, să fugă de acel loc, că-i fără noroc.

20). Când zburdă vitele și porcii cu pae în gură, vremea are să se strice.

21). Când latră cînele, face o pustiu.

22). Când pe o casă va cînta cucuveuca, trebuie să moară din acea casă cineva.

23). În foc să nu stupești nici odată, că-i păcat și te spuzăști ³⁾.

24). Înapoi noaptea să nu te uiți, că nu-i bine.

25). Când ți să pare că te strigă cine-va, nu-i a bine.

26). Când ușa se deschide singură, are să-ți vină cine-va.

1). Apă neîncepută se zice aceea din care n-a băut nimeni când o aduce de la fîntină, aducătorul uevorbind cu nimeni când o aduce.

2). Prelinsă, sau cînd dă peste margini

3). Când cine-va se spuzește face un fel de arsură la buză.

27). Copiilor mici să nu li se tae unghiile, că n-au cu ce se apara de necuratul.

28]. Când eşi din casă şi leşi copilul în albie ¹⁾ singur, fă puî lângă el mătură ori un cuţit, ca să nu între necuratul în el.

29). Când la casa gospodarului mor mîțele ori fug, e sămn rău.

30). Jugul boilor să nu-l puî pe foc, că nu poţi muri şi numai te chinueşti.

31). Puîu de găină de cîntă în găoace, e nazdravan.

32). Când îţi curge singe din nas, îţi va muri o ruda.

33). Şoarecele care va mînca nafură din ziua de Paşti, se face liliac.

34). Chiperul şi sarea din solniţă de se varsă, te vei sfădi cu casnicii.

35). Când focul vijie şi hueşte, te vei sfădi cu cine-va.

36). Acul cînd îl dai împrumut, să-l înfigi în ceva şi de acolo să-l iee cel căruia îl împrumuţi, de voeşti a nu te sfădi cu el.

[Va urma]

Culese de M. LUPESCU

DIN JOCURILE COPILOR DE LA ȚARĂ

DE-A PETRECU

Petrecu este un joc al copiilor de la sate. Cu acest joc își petrec copii de pe la unele sate din județul Vlașca, mai tot timpul iernei, chiar și al toamnei, cînd cultivatorii nu au ocupațiuni prin țarine și s-au strîns pe acasă.

Se strîng băeții cam tot de o samă, adică de 11, 12 și 13 ani și mai mici, cari sînt vecini, la un loc mai deschis, unde casele sînt rari, și se apucă de joacă. Mai întăiu se

1) Albia e covașica în care se leagăna copii țaranilor și în care se scaldă.

însoțesc, deosibindu-se în două cete, cam care se potrivește între dânșii, și fie-care ceată să aibă cel puțin 6, 7, 8 sau 10 băeți. După aceia trag sorți să vadă care ceată eudo la vacă și care afară. Vacă se numește o grămada de gunoae făcută de dânșii, peste care mai pun și straele cele mai grele spre a fi mai ușori la fugit. Aci șed și băeți mai mici cari nu se pot juca. Sorții se trag de câte un băet din fie-care ceată ast-fel: iea unul dintr-o ceată două paie sau bețișoare, unul mai lung și altul mai scurt. Aceste bețișoare sau paie, le ascund în mână, mâna fiind bine închisă și nu lasă a se vedea de cât capetele lor, care sînt eșite afară spre a se putea trage de cătră alt băet din ceata a doua. Vine băetul din ceata întâi spre exemplu, și le prezintă la unul din a II-a ceată care trage în sus sau scoate un paiu din acele două. Dacă trage pe cel scurt ceata lui este afară; iar dacă scoate pe cel lung ceata sa trebuie să fie la vacă.

După ce s-au tras sorți și s-a văzut care sînt la vacă și care sînt afară, se începe jocul. Ceii de la vacă încep a ocoli de jur împrejurul grămezei de gunoae de vre-o cîte-va ori, sau cum zic ei: »ocolesc vaca«; cei de afară stau prin preajma celor de la vacă, împrăștiați în toate direcțiunile. După ce ocolesc vaca de vr-o cîte-va ori cum am zis, se iau după cei de afară. Aceia se păzesc să nu-l taie, cum zic ei, adică să nu poată pune mîna, vr-un băet de la vacă, pe vre unul de afară, căci atunci trebuie să cadă, adică să șadă pe gramada de gunoae fără a mai lua parte la joc, fiind căzut.

Dacă cei de la vacă pot ca să-i taie pe toți cei din afară și să-i facă să cadă toți, atunci cei de la vacă es afară; iar cei de afară le eadu locul la vacă. Se întîmplă însă ca cei de la vacă să nu poată reuși așa de ușor a-i băga pe cei de afară la vacă, din următoarea împrejurare: ca cei de afară să poată căpăta iarăș pe tovarășii lor căzuți,

și lucrul e foarte lesne, pentru că e destul ca unul de afară, să treacă, din nebagarea de samă a celor de la vacă, pe lângă vacă, și să fugă iute înainte pentru a nu pune mîna pe dînsul vre unul de la vacă, și atunci toți cei căzuți ies iarăși pe la locurile lor.

Cei de la vacă trebuie să aibă o îndoită băgare de seamă: întâi să păzască pe cei de la vacă, și al doilea să se păzască ei unul pe altul cînd fug după cei de afară, căci se poate întîmpla ca vre unul de afară să treacă printre ei și vacă, și să scoată afară pe cei căzuți la vacă, sau să treacă printre dînșii, fără ca să fie tăiat, și să cadă la vacă toți acei cari au fost în partea de afară, cum a trecut printre dînșii.

Une-ori se întîmplă ca cei de la vacă să taie pe toți cei de afară, afară de unul mai iute de picior care a scăpat ne tăiat. În cazul acesta, se eau după dînsul ca să-l taie; el dacă este iute de picior și poate să facă minciuni, se întoarce repede și dă printre dînșii și vacă, și numai ce auzi: »*A dat vaca*«. Se scoală toți căzuții și se duc pe la locurile lor, și jocul atunci se ia ca de la început. Cînd sînt căzuți dintre cei de la vacă, lucru ce se întîmplă cînd vre unul din cei de afară a trecut printre dînșii, atunci ei singurî, se lasă a da vaca, ca să scoale pe ai lor. Dar cei de afară, în acest caz, nu vor să dea vaca, mai ales dacă nu sînt căzuți dintre ai lor tovarăși.

Alte ori se întîmplă ca să cadă toți, și de afară și de la vacă, și să nu rămie de cît cite unul și afară și la vacă. Atunci e atunci! Dacă cel de afară e mai iute de picior și mai dibaciū numai de cît înșală pe cel de la vacă și dă vaca sculîndu-i pe toți pe la locurile lor. Iar dacă cel de la vacă pe cel de afară atunci cade și el și fost la vacă ies afară.. Și tot așa.

CIMILITURI

Cea mai mare parte din cimiliturile ce vor urma, sînt deja publicate în alte colecțiuni. Unele sînt cu totul inedite, din cari o parte culese de mine însumi și altele comunicate de prietini. Cimiliturile inedite încă, vor fi însemnate cu un*.

Am aranjat în mod sistematic cimiliturile, și am găsit de cuviință că sistemul cel mai potrivit este de a le pune după alfabet și a grupa toate variantele aceleiași cimilituri. Fie-care variantă poartă un număr și numele colegătorului în prescurtare, precum și numărul din colecțiune la care se găsește cimilitura.

Colecțiunile de care m-am servit pentru a aduna acest material sînt :

- Stamati, (Pepelea)*
- Anton Pann, (Șezătoarea la țară.)*
- Ispirescu, (Pilde și ghicitori)*
- Fundescu, (Basmе)*
- G. D. Teodorescu (Poezii populare)*
- Alexandri, (Poezii populare)*
- Baronzi, (Limba romînă)*
- Romînul glumeț ;*
- Sbierca, (Povești) ;*
- Bulgărescu, (In jurul vetrei)*
- Leon Volf, (Voinic înflorit)*
- Leon Volf, (Basmе și povești)*
- Cîteva mai sînt în
- S. Fl. Marian (Ornitologia poporană]*
- Dr. Gaster (Literatura populară).*
- Arsenic (Basmе)*

Afară de aceste colecțiuni, mai este una intitulată *din bătrîni*, tipărită în Transilvania de un culegator al cărui nume l-am uitat, și pe care n-am putut-o dobîndi înăsa cumă. Prin diferite calendare și foi periodice, a-î băga voios de găsit, sînt publicate multe cimilituri. urare : ca i /or căzuți,

Colecția ce urmează cuprinde peste o mie de variante.

I. ACUL

1. * Am un om mititel
face gardul frumușel.
—
2. Moșneguțul mititel
face gardul frumușel. Sb. 22
—
3. Mic, Mititel
face gardul frumușel.
R. gl. 251 ; Bulg. 575
—
4. Ce e mic, mititel
îngrădește frumușel ?
Isp. 58 Bulg. 185
—
5. Am un moș
tare mic, mititel
face gardul mărunțel
și frumușel. R. gl.
—
6. Mic, mititel
înfrumusețesc lumea cu el.
R. gl.; Bulg. 577
—
7. Am un moș tăricel
dar îi mic, mititel.
face gardul frumușel.
Bulg. 61.
—
8. Am un par și o nua
și îngădesc cât oiă vrea. L. V.
—
9. Luciu, lucior
îi pun coadă de fuior.
R. gl. 257.
—

10. Iliuță trece-n cale
și-și lasă mațele-n vale.
_____ Bulg. 361,
11. Ce fuge mereu la vale
și-și lasă mațele-n cale?
_____ G. D. T.
12. Am un bou :
cu coada sparge,
cu capul drege.— Bulg. 124.

13. Dumitrică mititel
cu buricul după el.
_____ Bulg. 361.
14. Sferendache mititel
cu buricul după el.
_____ Bulg. 718.
15. Alecuță mititel
cu buricul după el.
_____ Bulg. 125

II. ALBINA

16. Găinuță
galbinuță
trece marea-n picioruțe.
_____ R. gl.
17. Cimileaga
grava
încunjură dumbrava
și face ciuști in nas la Sava.
_____ Sb. 123.

III. ALUNA.

- 18 * Șede-ntr-un vîrf de nua
și nu se teme c-a cădea

19. Siciită vai de ea
 șede-ntr-un vîrf de nuca
 Isp. 8 ; R. gl. ; G D. T. ; Bulg. 662.

20. Cucuiata, vai de ea,
 stă într-un vîrf de nuea.
 Bar. ; R. gl. 319 ; Bulg. 244

IV. ANUL ; lunile, săptămînile, zilele, și nopțile.

21. Am un copaciu
 cu doi-spre-zece craci :
 și-n tot cracul cîte patru cuiburi
 și-n tot cuibul cîte șapte ouă.
 Stam ; R. gl.

22. Am un copaciu.
 cu două-spre-zece ramuri,
 în fie-care ramură
 cîte patru cuiburi,
 și în fie-care cuib
 cîte șapte ouă.
 Isp. 51 ; Bulg. 7.

23. Am un copaciu
 cu doi-spre-zece craci :
 în fie-care crac sînt patru cuiburi
 în fie-care cuib sînt șapte ouă,
 și fie-care ou are o parte albă
 și alta neagră.
 Ce să fie aceasta ?
 Sb. 146

24. Am un copaciū
 cu 12 ramuri,
 în fie-care ramură
 cîte patru cuiburi,
 în fie-care cuib
 cîte șapte ouă
 jumătate albe

jumătate negre.

Bulg. 19, 154.

25. Am un copaciū
cu două-spre-zece ramuri
jumate.¹⁾ verzi,
jumate uscate;
în fie-care ramură
cîte patru cuiburi,
în fie-care cuib
cîte șapte ouă,
jumate albe,
jumate negre.

G. D. T.

V. APA.

26. Dumbră
Sumbră
face umbră. — Bulg. 353-

VI. APA și GHIAȚA

27. Mama naște fata
și fata pe mamă.

Sb. 147.

VII. ARIA

28. Intr-o tavă spoită
șede o nucă curățită.

Bulg. 469.

VIII. ARICIUL

29. * Merge Pașa pe ulițe
cu trei miș de sulițe.

- 30 Hanțul
zbanțul
cu o mie de suliți

Sb. 114.

1). Jumătate

31. Am un moș bătrîn
și urcă araciî la deal
Isp. 136 ; Bulg. 5.

32. Un unchiaș ce e bătrîn tare
poartă araciî pe spinare
R. gl. 330 : Bar.

33. Am un moș ;
de bătrîn ce e
duce o mie de araci la spinare.
R. gl.

34. Am unchiaș mare
c'o sută de araci la spinare.
G. D. T. ; Bulg. 4.

IX. ARMA

35. Suflet n-are și suflet fură.
Bar.; R. gl. 311

X. AȚA de la opincî.

36. * Am o nua lungă
lungă,
îngrădesc o poeată
și o zahată
și mai rămâne o bucată ¹⁾

XI. BALERCA

37. Am o vacă
cu buricul în spate.
Sb. 18.

XII. BANIȚA

38. In pădure născui,
In pădure crescuî,
acasă dacă m-adusă
curva satului mă puse.
Isp. 83 ; R. gl. ; Bulg. 450.

¹⁾ Comunicată de P Herescu

XIII. BANUL

39. La minte cald,
la mână rece ;
îmi schimb stăpîniî
ca vai de ei,
şi n-am odihnă
nici în mormînt.

Bulg. 556.

XIV. BARABULELE 1)

40. * Ce puî una
găseşti două ?
ce puî două
găseşti nouă ? 2)

41. De desubt prescure,
de-asupra pădure.

Sb. 96.

42. Mă dusei in pădure
săpăi ouă de bobice 3)
săpăi nouă
lăsăi două
că bobiciî iar se ouă.

Bulg. 588

XV. BARBA.

43. Fetele şi femeile n-au
şi nici nu doresc să aibă ;
bărbaţi o ţin de o podoabă,
dar cînd o au
cearcă să se cotorosască de ea.

Sb. 73.

XVI. BARZA

44. Trupul, capul mi-î tot una

1) In partea muntelui din judeţul Suceava se zice : bulighine

2) Comunicată de P Herescu

3). In Broşteni (Suceava) se zice vovica

pe-un picoir staū totdeuna,
cămeși am nenumărate
și le port toate-mbracate.

Pan.

XVII. BAȚUL

45. * In pădure naște,
în pădure crește,
vine-n sat și bate. 1)

46. In pădure m-am născut,
în pădure am crescut,
și-n oraș cum m-aū adus
judecător am fost pus. Pan.— R. gl.

27. Nu-mi e frică
nu-mi e teamă
că am capul de aramă
și piciorul plumbuit. — R. gl.

XVIII BERBECELE

48. * Patru bat, opt opintesc
mii și sute se clătesc. 2)

49. Opt opintele
și patru izbele. — R. gl.

XIX BICIUȘCA

50.* Am o gîscă cioantă
boantă
cu grumajii ciobîrlan 3)

XX. BIRUL

51. Ce e greu pe casă ?

Bulg. 308

XXI. BISERICA

52.* Am o ulcea

1) Comunicată de M Lupescu din Broșteni

2) Comunicată de T Danilescu

3) Comunicată de Lupescu

pistricea
cîntă cucoșii în ea. 4)

53. Am o ulcea
petricea,
și cîntă doi cucoșei în ea.
Sb. 148
54. Am o ulcea pestriță
cîntă cucoșii în ea. — Bulg. 89.
55. Tună
văgăună
ciorile s-adună. — R. gl. 246.
56. Sus tună
jos resună
ciorile la cuib s-adună.
Bar.— Bulg. 663.
57. Sus tună
jos răsună
ciorele s-adună G. D. T.—R. gl.
58. Tărtăcuță vînată
gurguiată cumătră
G. D. T. — Bulg. 733.

XXII. BOLOVANUL.

59. Bumburel rostogol
n-are stare pe ogor.—Bulg. 178.

XXIII. BORCANUL

60. Din pămînt ca Adam sînd zidit,
pe roată ca sfîntul Gheorghe tras,
în cuptor ca cei trei cuconî ars ;
cînd trăiam, de toți eram cinstit,
mă luaș în mîni și mă pupa;
iar cînd ca toți și eu am murit,

4) Comunicată de P Herescu

nu s-a găsit cine a mă îngropa.

Pan.—R. gl.— Bulg. 322.

XYIV. BOSTANUL (Dovleacul)

61. Hurduz

burduz,
din Țarigrad adus
sub laiță pus — Sb. 89

62. Gheme strânse

funiî întinse — Sb. 90.

63. Am un bordeiū

plin de vițeî
până nu sparg bordeiul
nu se văd vițeii. — Isp. 141.

64. Am un bordeiū

cu vițeî,
până nu sparg bordeiul
nu pot scoate vițelul. — Bulg. 8

XXV. ROUL

65. Mic cît fuseiū

din patru fluere ziseiū,
dacă muriū
în hore jucăiū. — Pulg 566.

66. Mic căt fuseiū

din patru flueră ziseiū ;
dacă mare mă făcuiū
pământul răsturnăiū ;
dacă muriū
în hore jucăiū. — G. D. T.

67. Cînd naște

patru cunoaște ;

1) Aceiaș cimilitură înegmneasă și harbuză!

dacă moare
joacă-n hoare ;
cît trăeşte
pîmîntul¹ înegreşte.— Bulg. 289.

XXVI. BRADUL

68 In pădure născuiu
în pădure creşciu,
acaşă de m-aduse
să joc in horă mă puse.
Bulg. 475

XXVII. BRAGA

69. Dobra subţirica
umple putinica
Isp. —R. gl. 272.— Bulg. 317.

XXVIII. BRICIUL.

70.* Am un bou balan
paşte pe munte de ciolan 1)

71. Am un cal de fer
paşte pe un munte de os
Isp.—Bulg. 15.

XXIX. BRIŞCA

72. Am o vacă
năşdrăvancă,
şi prin şolduri
îi tot bolduri.
Stam.— R. gl.

XXX. BROASCA UŞEI

73. Ziua in plimbare.
mereu mă pornesc,
noaptea mă pun iară
casa să păzesc.— Bar.

Adunate şi rînduite de A. GOROVEI

1) Comunicată de T. Daniilescu